



ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1882	Κυριακὴ τῶν Μυροφόρων (Πράξ. 6,1-7) 26 Ἀπριλίου 2015	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἑλληνισταί

«Ἐγένετο γογγυσμὸς τῶν Ἑλληνιστῶν πρὸς τοὺς Ἑβραίους» (Πράξ. 6,1)

Τὰ παλιά, ἀγαπητοί μου, χρόνια, τὰ εὐλογημένα χρόνια, δὲν ὑπῆρχαν πολλὰ σχολεῖα, δὲν ἤξεραν οἱ ἄνθρωποι τόσα γράμματα ὅσα ξέρουν σήμερα. Εἶχαν ὅμως κάτι ἄλλο ἀνώτερο, πού δὲν τὸ ἔχουμε ἐμεῖς σήμερα, κι αὐτὸ εἶνε **ἡ πίστις**. Πίστευαν πραγματικὰ στὸ Θεό, καὶ γι' αὐτὸ ἔκαναν θαυμαστὰ πράγματα.

Ἕνα παράδειγμα. Στὴν τουρκοκρατία τὴ **νύχτα τῆς Ἀναστάσεως**, χωρὶς καμπάνες, ὅλοι ἦταν στὴν ἐκκλησιά, ἄκουγαν τὸ «*Χριστὸς ἀνέστη*», ἔμεναν στὴ λειτουργία μέχρι τέλους, κοινωνοῦσαν, γύριζαν στὸ σπίτι μὲ τὴ λαμπάδα, σημάδευαν μὲ τὴν καπνιά ἀπ' τὸ ἅγιο φῶς τῆ θύρα, καὶ κατόπιν κάθονταν κ' ἔτρωγαν. Τὸ «*Χριστὸς ἀνέστη*» ἀντηχοῦσε παντοῦ· ἐπὶ σαράντα μέρες, μέχρι τῆς Ἀναλήψεως, τὸ θεωροῦσαν ἀμαρτία νὰ λένε καλημέρα καὶ καλησπέρα. Τώρα ἐμεῖς... Γι' αὐτὸ εἶπα ὅτι ἐκεῖνοι πίστευαν.

Ἀλλὰ καὶ σήμερα –ἄς μὴ ἀπελπιζώμαστε– **ὑπάρχουν πολλοὶ πού πιστεύουν** πραγματικὰ καὶ λένε τὸ «*Χριστὸς ἀνέστη*» μὲ τὴν καρδιά τους. Κι ὅσο θὰ ὑπάρχη ἥλιος καὶ ἄστρα –ἄς φωνάζουν οἱ ἄπιστοι–, ὅλες οἱ γενεές θὰ ὑμνοῦν καὶ θὰ δοξάζουν τὸ Χριστό. Κι ἂν ἐμεῖς τὸν ἀρνηθοῦμε, τὸν δοξάζουν οἱ ἄγγελοι.

Σήμερα τιμοῦμε τὶς **μυροφόρες**, πού ἄκουσαν πρῶτες τὸ «*Χριστὸς ἀνέστη*». Καὶ τοὺς ἄξιζε νὰ τ' ἀκούσουν· γιατί ἐνῶ οἱ ἄντρες σκόρπισαν κ' ἐγκατέλειψαν τὸ Χριστό, αὐτὲς ἀτρόμητες πῆγαν μὲ ἀρώματα στὸν τάφο του.

Ἀλλὰ τώρα δὲν θὰ μιλήσω γιὰ τὶς μυροφόρες γυναῖκες. **Κάτι ἄλλο** θέλω νὰ σᾶς πῶ.

Στὸ σημερινὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα, ἀδελφοί μου, ἀκούγεται κάποιο **παράπονο**· τὸ ἔπιασε τὸ αὐτί σας; Στὸ εὐαγγέλιο ἀκούγεται ὁ θριμβος, τὸ «*Χριστὸς ἀνέστη*», ἀλλὰ στὸν ἀποστολο ἀκούγεται παράπονο. Ποιὸ παράπονο; Θὰ σταθῶ μόνο σὲ μιὰ λέξι, πού μᾶς συγκινεῖ καὶ ἀποτελεῖ τιμὴ γιὰ τὴν πατρίδα μας.

Οἱ «**Ἑλληνισταί**», λέει (Πράξ. 6,1), ἔκαναν παράπονο, καὶ βρῆκαν τὸ δίκαιό τους στοὺς ἀποστόλους, πού σὰν ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ ἔδωσαν τὴ λύσι. Δὲν ἐξετάζω ποιὸ ἦταν τὸ παράπονο. Θέλω νὰ μείνω μόνο στὸ ὄνομα «**Ἑλληνισταί**». Τί ἦταν λοιπὸν αὐτοὶ οἱ «**Ἑλληνισταί**»;

Πᾶμε στὰ παλιά, **στὰ χρόνια ἐκεῖνα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου**, ὁ ὁποῖος ξεκίνησε, πέρασε τὰ Δαρδανέλλια, τὸν Ἑλλήσποντο, τὸ Βόσπορο, διέσχισε τὴ Μικρὰ Ἀσία, προχώρησε στὴν Ἀνατολή, καὶ ἔφτασε – μέχρι ποῦ; Μιὰ φούχτα ἀνθρώπων κάτω ἀπὸ ἓνα γενναῖο βασιλιά κατῶρθωσαν νὰ φτάσουν μέχρι τὶς Ἰνδίες, μέχρι τὸ Γάγγη ποταμὸ! Καὶ ὅπου περνοῦσαν δὲν ἔκοβαν κεφάλια, δὲν ἐγκληματοῦσαν· ἔσπερναν τὸ σπόρο τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ. Ἀπὸ τὰ φτωχὰ τῆς χώρας ἡ μικρὴ αὐτὴ πατρίδα μας –πού ἡ νεώτερη γενεὰ τὴν ξεχνάει, καὶ ἀλλοίμονο στὰ ἔθνη πού ξεχνοῦν τὴν ἱστορία τους– ξάπλωσε παντοῦ.

Μετὰ τὸν Μέγα Ἀλέξανδρο σὲ ὅλο τὸ γνωστὸ κόσμο δὲν γινόταν κουβέντα παρὰ μόνο γιὰ τοὺς Ἕλληνες. Ἔτσι **ἐπικράτησε παντοῦ ἡ γλῶσσα ἡ ἑλληνική**. Ὅπως τώρα τὰ παιδιά σας μαθαίνουν τὰ ἐγγλέζικα, τὰ γερμανικὰ ἢ δὲν ξέρω ποιὲς ἄλλες γλῶσσες, πού ἐπιβάλλουν οἱ διεθνεῖς ἐπικοινωνίες καὶ οἱ ἐμπορικὲς κυρίως συναλλαγές –γιατί ζοῦμε σὲ μιὰ γενιὰ μπίζνες (business)–, ἔτσι τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τοῦ κόσμου μιὰ γλῶσσα ἀκουγόταν καὶ νικοῦσε ὅλες τὶς ἄλλες γλῶσσες, ἢ γλῶσσα ἡ ἑλληνική. Εἶχε γίνει διεθνῆς, παγκόσμια γλῶσσα στὸν ἀρχαῖο κόσμο.

Ὅπως σήμερα τὰ παιδιά τῶν Ἑλλήνων τῆς διασπορᾶς ξεχνοῦν τὰ ἑλληνικὰ καὶ μιλοῦν τὰ ἀγγλικά, ἔτσι τότε καὶ οἱ Ἑβραῖοι πού εἶχαν σκορπιστῆ στὸν κόσμο, ἄρχισαν νὰ ξεχνοῦν τὰ ἑβραϊκὰ καὶ μιλοῦσαν πλέον μόνο ἑλληνικά. Ἐξ αἰτίας αὐτοῦ ἀκριβῶς ἀναγκάστηκαν νὰ μεταφράσουν καὶ τὴν ἁγία Γραφή τους, τὴν

Παλαιά Διαθήκη, από τὰ ἐβραϊκὰ –πού δὲν τὰ καταλάβαιναν πλέον– στὴν κοινὴ ἑλληνιστικὴ γλῶσσα· αὐτὴ εἶνε ἡ περίφημη **μετάφρασις τῶν Ἑβδομήκοντα** (τῶν Ο΄), πού ἔχουμε σήμερα στὴν Ἐκκλησία μας. Γι’ αὐτὸ ἐπίσης, ὅταν ἐσταύρωσαν τὸν Κύριο καὶ **πάνω στὸ σταυρὸ** ἔβαλαν τὸν τίτλο «*Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων*», αὐτὸ ἦταν γραμμένο «*Ἑβραϊστί, Ἑλληνιστί, Ῥωμαϊστί*» (Ἰω. 19,19-20). Γι’ αὐτὸ καὶ τὸ Εὐαγγέλιο πού κρατοῦμε, **ἡ Καινὴ Διαθήκη**, ἀπὸ τὶς τόσες γλῶσσες πού ὑπάρχουν στὸν κόσμος, γράφηκε στὰ ἑλληνικά.

«*Ἑλληνισταί*» λοιπὸν λέγονταν οἱ Χριστιανοὶ ἐκεῖνοι Ἑβραῖοι πού μιλοῦσαν τὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ συμπαθοῦσαν τοὺς Ἕλληνες. Καὶ δὲν ἔδωσε μόνο τὴ **γλῶσσα** τῆς στὸν κόσμο ἡ πατρίδα μας, μιὰ γλῶσσα πλούσια σὲ λεξιλόγιο καὶ εὐέλικτη στὴν ἔκφρασι, στὴν ὁποία γράφτηκαν μνημεῖα τοῦ λόγου (ποιήματα, πεζά, συγγράμματα μεγάλα)· ἔδωσε καὶ τὴν **τέχνη** τῆς μετ’ ἔργα θαυμαστά (π.χ. ὁ Παρθενών). Ἔδωσε ὅμως καὶ κάτι ἄλλο ἀνεκτίμητο, τὸ «**παρῶν**» **μέσα στὴν ἱστορία**· στοὺς περσικοὺς πολέμους οἱ πρόγονοί μας, μιὰ φούχτα ἄνθρωποι, στάθηκαν στὸ Μαραθῶνα, στὶς Θερμοπύλες, στὴ Σαλαμίνα καὶ εἶπαν στὸν ἐπιδρομέα «Ἄλτ». Ἄν δὲν ὑπῆρχαν τότε αὐτοὶ ἐκεῖ νὰ κρατήσουν μακριὰ τοὺς ἐπιδρομεῖς, σήμερα ἴσως ἦταν διαφορετικὸς ὁ γεωγραφικὸς χάρτης τοῦ κόσμου. Καὶ ὅταν οἱ Βυζαντινοὶ πρόγονοί μας ὕψωσαν τὸ «*Ἐν τούτῳ νίκα*», πάλι τότε ἐπὶ χίλια χρόνια ἡ Ἑλληνικὴ αὐτοκρατορία στάθηκε ὁ φράχτης πού ἀναχαίτισε τὸν βαρβαρισμό.

Καὶ μόνο τὰ παλιὰ χρόνια; **Καὶ μέχρι σήμερα**, μέχρι καὶ στὴ γενεὰ μας, δὲν σταμάτησε ἡ προσφορά. Θυμοῦνται οἱ παλαιότεροι τὸ 1940, πού μία νύχτα, ὅταν σάλπισαν οἱ σάλπιγγες, ἔφυγαν οἱ νέοι γιὰ τὸ μέτωπο. Ὅσοι ἀπὸ μᾶς κάναμε στρατιωτικοὶ ἱερεῖς καὶ ὑπηρετήσαμε στὰ ψηλὰ βουνά, δὲν θὰ ξεχάσουμε ποτέ τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος πού, νέοι σὰν τὰ κρίνα, ἄφησαν πατεράδες, μανάδες, τὰ πάντα, καὶ πάνω στὰ ψηλὰ βουνὰ ἄφησαν τὰ πόδια τους, τὰ κορμιά καὶ τὴ ζωὴ τους, καὶ ἔγιναν λίπασμα γιὰ νὰ βλαστήσῃ τὸ ἄνθος τῆς ἐλευθερίας, πού περιμέναν ὅλοι οἱ λαοί.

Ἔστερα ἀπ’ ὅλα αὐτά, ἀπὸ τόσες ὑπηρεσίες καὶ εὐεργεσίες πού προσέφερε ἡ πατρίδα μας, τί περίμενε στὸν κόσμος αὐτόν; Δὲν περίμενε οὔτε τὰ ρούβλια τους, οὔτε τὰ δολλάρια τους, οὔτε τὰ μάρκα τους. Ἄπὸ τοὺς μεγάλους συμμάχους, πού ἔψελναν τὸν ὕμνο καὶ τὸ ἐγκώμιό της, **περίμενε λίγη δικαιοσύνη**. Ἄν ὑπῆρχε ἓνα δράμι δικαιοσύνης, θὰ ἔπρεπε ὅ-

λοι αὐτοὶ ν’ ἀνεβοῦν ἐπάνω στὰ ψηλὰ βουνά, στὸ Τεπελένι καὶ στὴν Τρεμπεσίνα, κ’ ἐκεῖ νὰ προσκυνήσουν· γιατί ἂν δὲν ὑπῆρχε ἐκεῖνη ἡ ἀντίστασι, δὲν ξέρω πῶς θὰ ἦταν σήμερα ὁ κόσμος. Θὰ ἔπρεπε νὰ στήσουν ἐκεῖ τὴν ἑλληνικὴ σημαία. Θὰ ἔπρεπε ἀκόμη νὰ ὑψώσουν τὴν γαλανόλευκὴ καὶ σ’ ἐκεῖνο στὸ γαλάζιο νησί, πού εἶνε πέρα ὡς πέρα ἑλληνικό, τὴν Κύπρο, καὶ νὰ ποῦν· Ἑλλάδα, σὲ βραβεύουμε γιὰ τοὺς κόπους καὶ τὶς θυσίες σου. Τίποτε ἀπ’ ὅλα αὐτά! Μπίζνες, λίρες, πετρέλαια, κάρβουνα, ἐλεεινὰ συμφέροντα, αὐτὰ βασιλεύουν σήμερα στὸν κόσμο.

* * *

Πρέπει, ἀδέρφια μου, νὰ ὁμολογήσουμε κάτι. Κάναμε οἱ Ἕλληνες μιὰ ἁμαρτία· **δῶσαμε μεγάλη ἐμπιστοσύνη καὶ ἀξία στοὺς συμμάχους** μας, κι αὐτοὶ ἀποδείχθηκαν προδότες. Ἦταν μεγάλη ἁμαρτία, καὶ τώρα τὴν πληρώνουμε.

Ἄλλ’ **ἂς μὴ ἀπελπιστοῦμε**, παρὰ τὴν ἀδικία πού ὑφιστάμεθα. Ἔχουμε βέβαια παράπονο. Εἴμαστε κ’ ἐμεῖς ὅπως οἱ «*Ἑλληνισταί*» τῆς πρώτης Ἐκκλησίας, πού εἶχαν παράπονο γιατί ἀδικοῦνταν· κ’ ἐκεῖνοι μὲν πῆγαν στοὺς ἀποστόλους, οἱ ὁποῖοι ρύθμισαν τὸ ζήτημά τους ἀμέσως καὶ τὸ δίκιο ἐπικράτησε. Διότι ἅμα ὑπάρχη καλὴ διάθεσις, τὰ ζητήματα λύνονται μέσα σὲ μιὰ ὥρα· ἅμα ὅμως δὲν ὑπάρχη, τὰ ζητήματα περιπλέκονται. Αὐτὸ συνέβη κ’ ἐδῶ σ’ ἐμᾶς. Τὰ ζητήματά μας τὰ κάνανε κουβάρι, τὰ μπλέξανε, καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὰ ξεμπλέξῃ κανεὶς.

Τώρα λοιπὸν ἐμεῖς σὲ ποιὸν ν’ ἀπευθυνθοῦμε, **ποῦ νὰ ποῦμε τὸ παράπονό μας**; στὰ βουνά, στὰ λαγκάδια, στὰ πελάγη; σὲ ἀνθρώπους, σὲ διεθνεῖς ὀργανισμούς, στοὺς μεγάλους καὶ ἰσχυροὺς, στοὺς συμμάχους μας, αὐτοὺς πού μᾶς πρόδωσαν καὶ μᾶς ἐγκατέλειψαν; Αὐτοὶ στὸ βάθος μισοῦν τὴν πατρίδα μας. Ἄν ζῆ ἀκόμα ὁ τόπος αὐτός, εἶνε ὄχι γιατί τὸ ἠθέλαν αὐτοὶ· ζῆ γιατί τὸ θέλει ὁ Θεός· τὸ θέλει Ἐκεῖνος, γι’ αὐτὸ ζοῦμε ἀκόμα· καὶ μετ’ αὐτὸ δύναμι Ἐκεῖνου θὰ ζήσῃ ὁ τόπος αὐτός εἰς πεῖσμα μυρίων δαιμόνων.

Ποῦ νὰ ποῦμε τὸ παράπονό μας; στὸν ΟΗΕ; στὸ ΝΑΤΟ; Ὅχι. Θὰ τὸ ποῦμε στὸ Θεό, **στὸ μεγάλο Θεό μας**. Τὸ δίκιο δὲν θάβεται. Ὅσο κι ἂν τὸ θάψουν, σὲ χίλια, σὲ δυὸ χιλιάδες μέτρα, θὰ βγῆ ἐπάνω. Τὸ δίκιο θὰ νικήσῃ, ἡ ἀλήθεια θὰ νικήσῃ, ἡ ἐλευθερία θὰ νικήσῃ, ἡ Ἑλλάς θὰ νικήσῃ. Τὸ «*Χριστὸς ἀνέστη*» θ’ ἀκουστῆ πάλι στὰ βουνά, στὰ λαγκάδια καὶ στὰ πελάγη μας· καὶ τότε δόξα τῷ Χριστῷ, δόξα τῷ ἀναστάντι Χριστῷ εἰς αἰῶνας αἰώνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**